

tabt i Virksomhederne, vindes ind igen, og des mindre tilbøjelig vil man sikkert være til at foretage de nødvendige Afskrivninger o. s. v.

Vi ledes dermed over paa den anden Side af Problemet; hvorvidt kan man bevare den nuværende Guldværdi af Kronen, og hvorledes bør man da lægge sin Politik an? Spørgsmaalet er for saa vidt identisk med, om man kan faa stabile Vekselkurser, og ganske særlig kommer dette frem i den Formulering, at man hurtigst muligt skal gennemføre Guldindløsningen. Mange venter vel, at Spekulationen ikke skal give tabt, før Kronen er kommet i Pari, og dette Øjeblik bør man da, efter disses Mening, benytte til, at gøre Kronen indløselig med Guld og ophæve det bestaaende Eksportforbud for Guld. Og selvom Spekulationen kun skulde bringe Kronen op f. Eks. til 97 Guldøre, bør man — efter nogles Anskuelse — hjælpe den det sidste Stykke paa Vej ved at erklære Indløsning med Guld til 100 Øre. Jeg hælder ikke til den Anskuelse. Den kommende Tid vil efter min Formening lade os føle, hvad det vil sige, at det er Spekulationen, der har bedret Kronen, og at vi er paa usikker Grund, idet man maa antage, at, om intet uforudset sker, vil Spekulationen begynde at trække sig ud; om dette vil ske i større Udstrækning nu, hvor Kronen noteres i 92 Guldøre, eller om Spekulationen endnu et Stykke vil holde ved og først dække sig ind omkring 95 eller 96 Guldøre, skal jeg ikke forsøge at udtale mig om; kun saa meget tør man vente, at, jo nærmere Kronen kommer sin gamle Guldparitet, desto mere vil Spekulationen gaa ud, og skulde man erklære Guldindløsning til den gamle Paritet, tør man vente, at Inddækning vil ske i saa stor Udstrækning, at Spekulationen helt vil gaa ud. Betyder dette nu nogen Fare? Man kunde mene, at, naar Spekulationen har skabt de udenlandske Tilgodehavender til et Beløb, paa ca. 200 Millioner Kroner, betyder dette blot, at man skal aflevere dem igen, og ved en omsigtsfuld og koldblodig Ledelse af vor Valutapolitik vil det være muligt at aflevere de udenlandske Tilgodehavender igen uden at lade Valutakurserne stige, og, indføres Guldindløsning, tvinger man Nationalbanken hertil. Jeg skal villigt indrømme, at man ikke kan antage, som ovenfor udvikler, at man her i Landet har indrettet sin Økonomi efter disse store udenlandske Tilgodehavender; Bankerne er vel ved disses Hjælp komne ud af deres Debitorforhold overfor Nationalbanken, men udvidet deres Kreditgiven af denne Grund har de ikke — efter alt at dømme — og naar Spekulationen igen dækker sig ind, vil dette altsaa blot medføre en Tilbagevenden til den Stilling indenfor vore Banker, som fandtes ved Aarets Begyndelse, d. v. s. Laantagen i Nationalbanken, men rigtignok kun, om man roligt uden Panik afleverer Valuta til lavere Kurser; Spekulationen vil da altid have gjort sin Nytte ved at have bragt Valutakurserne ned.

Men er det blot en Aflevering af det samme Beløb i udenlandsk Valuta, der er Tale om, naar Spekulationen dækker sig ind, eller vil der komme øgede Krav? Beklageligt er det, at man intet ved om, hvor stærk Spekulationen fra Udlandets Side er i Kronen, thi det er klart, at, naar denne Spekulation trækker sig ud, vil den kræve sin Fortjeneste i udenlandsk Valuta. Lad os tænke os, at en Englænder har solgt i Million Pund Sterling og købt danske Kroner, da Pund noteredes i 24; han har saaledes faaet et Tilgodehavende hos en dansk Bank paa 24 Millioner Kroner, men da Kursen nu ligger ved 20 Kroner, kan han, naar han ønsker at trække sig ud af Spekulationen, købe 1,2 Million Pund Sterling, altsaa et 20 pCt. større udenlandsk Tilgodehavende end det, han i sin Tid solgte her i Landet (vi er sikkert her berettiget til at se bort fra de gensidige Renter, som dog nærmest turde være yderligere i Danmarks Disfavør). Til en Opgørelse af, hvad dette maatte dreje sig om, maatte man imidlertid ikke alene vide, hvor store Beløb Udlandet havde anbragt her i Landet paa kortere Sigt, men ogsaa, hvor naar Spekulationen var indgaaet, saa at sikre Oplysninger ikke kan skaffes til Veje. Men hertil kommer et andet Moment. Danske